

๒๖๗๒

ตอนที่ ๖๕ เล่ม ๕๘

ราชกิจจานุเบกษา

๖ ตุลาคม ๒๔๗๕

คำตอบกระทู้ถาม

ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

กระทู้ถามที่ ๓๒๓ / ๒๔๗๕

ของนายตี๋หมื่น วนัดอน ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่

เรื่องการหยุดราชการในวันฆัมสังวณะแทนวันอาทิตย์

กระทู้ถาม

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติไทยของเราตั้งแต่ตั้งเค้าตั้งบ้านตั้งเมือง
ในสมัยโบราณทางราชการได้ถือเอาวันพระ คือ วันข้างขึ้นและแรม
๘-๑๕ คำ เป็นวันหยุดราชการ ครั้นต่อมาประเทศของเราได้มีการ
การติดต่อกับชนชาวยุโรปมากขึ้น จึงได้ถือเอาวันอาทิตย์เป็นวันหยุด
ราชการมาจนตราบเท่าทุกวันนี้ แต่บัดนี้ ประเทศชาติของเราได้รวม
วงไพฑูริย์กับขบวนการจัดระเบียบใหม่แห่งมหาเอเซีย นอกจากนั้น
รัฐบาลยังพยายามฟื้นฟูประเพณีโบราณของเราให้ ประกอบกับการ
หยุดราชการในวันอาทิตย์เป็นการขัดข้องแก่ข้าราชการที่จะต้องเป็นผู้
และข้าราชการในการประกอบการกุศล ทั้งนี้ จึงขอทราบว่รัฐบาล
จะมีนโยบายจัดการแก้ไขอย่างไรหรือไม่ เพราะเหตุใด

คำตอบของนายกรัถมนตรี

กะทู้ถามเรื่องนี้ นายทิม ภุทธิพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี ในสภาฯ สมัยก่อนได้เคยถามครั้งหนึ่ง ซึ่งได้มีคำตอบในราชกิจจานุเบกษาแล้ว และรัฐบาลยังได้ตอบนายวงศ์ พยัคฆ์เขียร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์อีกครั้งหนึ่งในสภาฯ ชุดนี้เมื่อ ๗ มีนาคม ๒๔๗๕ แต่อย่างไรก็ดีขอชี้แจงอีกครั้งหนึ่งว่า เรื่องการหยุดราชการในวันชัมสังณะแทนวันอาทิตย์นี้ ยังไม่เป็นการสมควรที่จะแก้ไข เพราะวันชัมสังณะไม่เป็นการแน่นอน และบางที่ก็ ๑๔ คำบางที่ก็ ๑๕ คำ ส่วนการหยุดราชการในวันอาทิตย์เป็นการหยุดในวันที่ไม่แน่นอนและสะดวกในส่วนรวม โดยคำนึงถึงความสะดวกในการค้า และการติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศด้วย หรืออีกนัยหนึ่งก็เป็นการหยุดตามหลักสากล ซึ่งเห็นว่าเหมาะสมโดยทั่วไปอยู่แล้ว สำหรับการประกอบการกุศล รัฐบาลก็ได้ตกลงกับคณะสงฆ์ให้เพิ่มวันอาทิตย์เป็นวันชัมสังณะอีก ๑ วันแล้ว การประกอบการกุศลไม่จำเป็นจะต้องกระทำในวันพระ และไม่ปรากฏหลักการใดที่ต้องให้กระทำในวันพระ การบำเพ็ญกุศลในวันพระนั้นเหมาะสำหรับในชนบทและในสมัยที่การคมนาคมไม่สะดวกเท่านั้น